

Иван Вазов

Есен

Есен. Сам съм. По полето
изгоряло, голо, дето
през май лани бяхме двама,
ни цветя, ни мирис няма –
от печал е то обзето.

Но какво ми пак ухае
тъй приятно? Откъде е
тоя мирис благодатен?
Де цветя тук? Ах, това е
твоят спомен ароматен.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов и Таня Николова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5130>]